

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.711 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 23 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaten F. en R. COEL en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 13 december 2004 wordt deze aanvraag toegestaan en wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van zes maanden. Er wordt vermeld dat de verlenging van de verblijfstitel afhankelijk is van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de

voorlegging van een recent samenwoningverslag en een attest van wettelijke samenwoning of notarieel contract.

Op 1 september 2005 wordt de machtiging tot verblijf verlengd met een jaar, tot 5 juli 2006. Daarna volgt een verlenging tot 5 juli 2007.

Op 28 augustus 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Gelet op artikel 13 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde I.H. (...)

Gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging kreeg op basis van concubinaat.

Overwegende dat hij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, geldig tot 05-07-2008.

Overwegende dat op 15/07/2006 een eenzijdige stopzetting werd verklaard door de Belgische partner van betrokkene.

Overwegende dat volgens het politionele verslag van 23/06/2008 betrokkene zo snel als mogelijk wenst te verhuizen.

Voor die reden is de verlenging van het BIVR van I.H. geweigerd.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste ernstig middel: Schending de Wet van 15 december 1980 en het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981

Overwegende dat overeenkomstig Artikel 13 §3 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

” Artikel 13 § 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; 3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf’

Overwegende dat zoals supra aangetoond en uit het administratief dossier ten volle moge blijken dat partijen een duurzame relatie hebben binnen het kader waarvan niet alleen de administratieve verblijfstoestand van vertoger werd geregulariseerd overeenkomstig het toenmalige artikel 9 §3 van de

wet van 15 december 1980 nadat vertoger herhaaldelijk zijn partner bezocht in het Rijk onder dekking van een visum, na aankomstverklaringen en tenlasteneming door zijn partner;
Overwegende dat vertoger zijn BIVR tijdelijk verblijf herhaald verlengd zag;
Overwegende dat het administratief dossier van beide partners volledig in regel is en niets hun duurzame relatie en samenwoning in het Rijk belet;
Dat beide partners alle gevolgen van de duurzame samenwoning nastreven, zowel de rechten als de plichten voortvloeiend uit deze duurzame relatie;
Overwegende dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat partijen een einde zouden hebben gesteld aan het concubinaat laat staan dat eenzijdig dit concubinaat zou stopgezet zijn door de Belgische partner van vertoger en het kennelijk niet de intentie zou zijn van (minstens) één van de partners slechts het verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van concubinaat tot stand te brengen in plaats van een hechte duurzame leefgemeenschap;
Overwegende dat vertoger in het volgende middel de motivering zal ontkrachten;
Overwegende dat de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten dan ook volstrekt *ab irato* werd genomen in strijd met artikel 13 §3 van de Wet van 15 december 1980, het K.B. van 8 oktober 1981, bovendien in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering waarover *infra* meer;
Dat de beslissing niet over te gaan tot verlenging van het BIVR tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2008, ter kennis gebracht van vertoger op datum van 28 augustus 2008, ten onrechte werd genomen;
De motivering om dit niet te doen zal onafdoende blijken;
Overwegende dat in navolging van de machtiging tot tijdelijk verblijf de dato 13 december 2004 en de verlengingen van het BIVR tijdelijk verblijf op respectievelijk 1 september 2005, 10 augustus 2006, 14 juni 2007 vertoger diende te worden toegelaten tot het verblijf van onbeperkte duur, minstens het recht had op een nieuwe verlenging van zijn tijdelijk verblijf;
Dat zoals *supra* gesteld partijen tot op datum van heden nog steeds samenwonen en een duurzame relatie hebben;
Dat het eerste middel dan ook ernstig is;
Dat de bestreden beslissing dan ook op deze grond moet worden vernietigd;"

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het administratief dossier een politieverlag bevat waarin vermeld wordt dat tijdens een controle is gebleken dat verzoeker en zijn voormalige partner geen relatie meer hebben. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard te willen verhuizen, eens de verlenging van zijn BIVR in orde zou zijn. In dit verslag wordt tevens vermeld dat de partner van verzoeker reeds op 15 juli 2006 een eenzijdige verklaring van stopzetting heeft afgelegd. De partner heeft uitdrukkelijk bevestigd dat er van een relatie geen sprake meer is. Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan een vreemdeling die gemachtigd werd om een beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De verklaring van verzoeker dat er nog sprake zou zijn van een duurzame relatie is uit de lucht gegrepen en nergens op gebaseerd, er worden geen bewijzen aangebracht.

3.1.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een politieverlag van 24 juni 2008 bevindt inzake een controle uitgevoerd op 20 juni 2008. Uit dit verslag blijkt dat beide betrokkenen aanwezig waren en dat ze geen koppel meer vormen. Als bijlage bij dit verslag is een politioneel verslag van 23 juni 2008 gevoegd, waarin het volgende wordt overwogen: "Beiden werden aangetroffen doch verklaarden dat ze geen relatie meer hebben. Betrokkene I.H. verklaarde dat hij zo snel mogelijk wenste te verhuizen. (...) Via het rijksregister stelden we vast dat op 15 juli 2006 reeds een eenzijdige verklaring van een stopzetting werd verklaard door de partner van betrokkene. De partner V.J. verklaarde dat beide geen duurzame relatie meer hadden en bevestigde dat I.H. na de verlenging van zijn tijdelijke B.I.V.R. ging verhuizen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat er geen sprake meer is van een relatie tussen verzoeker en zijn partner. Verzoeker ontkent dit en legt een uittreksel uit het bevolkingsregister voor van 29 augustus 2008, waaruit blijkt dat beiden ingeschreven staan

op het zelfde adres. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Allezins wordt vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de eenzijdige verklaring van beëindiging.

Nu vaststaat dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker geen relatie meer heeft met zijn Belgische partner, dat zijn partner een eenzijdige verklaring van stopzetting heeft afgelegd en dat uit de documenten inzake de verlenging van de verblijfsmachtiging blijkt dat de wettelijke samenwoning een voorwaarde was voor de verlenging van het verblijf van verzoeker, kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich steunen op artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De schending van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“ C. Tweede ernstig middel: Schending van artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden

Overwegende dat de samenwoning van vertoger met zijn partner niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat de zogenaamde vaststellingen van beëindiging van de relatie wel formeel worden betwist;

Overwegende dat vertoger recht heeft op een eigen gezinsleven;

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat:

“ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen ”.

Overwegende dat het door artikel 8 E.V.R.M. beschermde recht op de eerbiediging van het familieleven ook wordt onderschreven door tal van andere nationale en internationale bepalingen als daar zijn:

Artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens:

“ Niemand zal het voorwerp zijn van willekeurige inmenging in zijn privaat leven, zijn familie, zijn woning, of zijn briefwisseling, noch van een aanslag op zijn eer en zijn faam. Een ieder heeft recht op de bescherming van de wet tegen dergelijke inmengingen of aanslagen ”

Artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten:

“ Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan een onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting ”,

Artikel 22 van de Grondwet:

“ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in art. 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht”

Overwegende dat het grondrecht relaties beschermt die als bijzonder beschermwaardig worden aangevoeld reden waarom specifiek wordt aangegeven onder welke strikte voorwaarden de overheid beperkingen kan aanbrengen aan het gezinsleven/privéleven;

Overwegende dat wanneer de algemene regels uit paragraaf 2 van artikel 8 E.V.R.M. op dit grondrecht worden toegepast dan kan worden gesteld dat de regels die de relaties door het grondrecht worden beschermd (1) duidelijk moeten zijn (legaliteit), (2) tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd zijn op willekeur (legitimitéit) (3) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid);

Overwegende dat in geval van verwerping van de machtiging tot verblijf in geval van concubinaat dit tot gevolg heeft dat vertoger geen verblijfsrecht bekomt in België en hierdoor van zijn partner zal worden gescheiden;

Dat de Minister in zijn besluitvorming dient rekening te houden met het recht op gezinsleven/ privéleven van de aanvrager;

Overwegende dat de Belgische overheden gehouden zijn zich te onthouden enige schade toe te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privéleven of familieleven te leiden, maar bovendien actief er voor dienen te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden;

Overwegende dat de Raad van State in arresten de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M., benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn;

Dat deze redenering werd onderschreven door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens wanneer wordt gesteld dat de er zich dient van te vergewissen of haar houding wel gerechtvaardigd is in de zin van artikel 8, §2 E.V.R.M, en een wettelijk verantwoord ingrijpen uitmaakt;

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M, directe werking heeft in het Belgische nationale recht en de betrokken administratieve beslissing in overeenstemming dient te zijn met deze hogere rechtsnorm;

Overwegende dat door aan vertoger bevel te geven het grondgebied te verlaten en te weigeren zijn BIVR te verlengen hij de facto wordt gescheiden van zijn partner;

Overwegende dat dit een manifeste inbreuk op het gezinsleven van vertoger betekent die door verwerende partij op geen enkele wijze wordt verantwoord of gemotiveerd in de bestreden beslissingen;

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M, een inmenging in het recht op de eerbiediging van het privé- en familieleven toelaat "voor zover deze bij wet is voorzien";

Dat de wet bijgevolg moet aangeven dat een beperking van een grondrecht mogelijk is;

Overwegende dat wanneer een inbreuk op het grondrecht voorligt, bij het onderzoek naar de verenigbaarheid met het Verdrag de vraag dient gesteld te worden of de inbreuk tot bescherming van één of meer van de in het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. opgesomde rechtsbelangen strekt;

Dat de in artikel 8 E.V.R.M. voorziene belangen limitatief werden opgesomd en zijn: de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Overwegende dat zelfs indien een inmenging wettelijk is voorzien en zij zou kunnen voldoen aan de doeleinden die in artikel 8 E.V.R.M. zijn opgesomd, dan nog is vereist dat de beperking noodzakelijk is voor het functioneren van een democratische samenleving en niet verder reikt dan wat strikt noodzakelijk is;

Overwegende dat naast het pertinentiecriteria en het proportionaliteitscriterium heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens recentelijk een nieuw criterium geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit, waarbij de overheid inbreuken op de grondrechten van burgers zoveel mogelijk dient te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doel te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights " ;

Overwegende dat de bestreden beslissing voor vertoger veel verstrekkender gevolgen heeft dan het beoogde doel;

Dat een dergelijke houding onredelijk zou zijn gelet op de schade die de bestreden beslissing aan vertoger en zijn partner zou toebrengen;

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in diverse arresten precies de redelijkheid als bijzonder belangrijk criterium heeft ingevoerd;

Dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met 8 E.V.R.M. geschonden;"

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er uit het politieverslag blijkt dat er geen sprake meer is van een duurzame relatie en dat verzoeker van plan is te verhuizen. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat op 15 juli 2006 door de partner een einde werd gesteld aan het concubinaat. Verzoeker kan nu moeilijk het tegendeel beweren.

Verwerende partij voegt hieraan toe dat de niet-noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven. De toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en een tijdelijke

verwijdering omdat hij niet in het bezit is van die documenten, is niet strijdig met dit artikel. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van dit artikel.

3.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker vroeger een gezin gevormd heeft met zijn partner maar uit het politieverlag van 24 juni 2008 met bijlage blijkt dat dit nu niet meer het geval is. Verzoeker en zijn ex-partner kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dienvolgens wordt de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM enkel onderzocht vanuit het oogpunt van het privé-leven van verzoeker.

Artikel 8, tweede lid van het EVRM dient in ogenschouw te worden genomen. De “inmenging van het openbaar gezag” is inderdaad bij de wet voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Deze inmenging streeft daarnaast in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé-leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Het is echter niet disproportioneel om een einde te stellen aan een verblijfsrecht dat slechts werd verkregen onder voorwaarden en waarvan het vervullen van deze voorwaarden een einde heeft genomen.

De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoeker dient dan wel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

De bestreden beslissing voldoet verder aan het door verzoeker aangevoerde “pertinentiecriterium”. Teneinde te voorkomen dat verzoeker voordeel haalt uit een verblijfsmachtiging die werd verkregen op basis van een relatie en die werd verlengd onder voorwaarden, is de beslissing om een einde te stellen aan de verblijfsmachtiging nu aan de voorwaarden voor de verlenging ervan niet meer voldaan is, door hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen, immers relevant om het beoogde doel -inbreuken op de verblijfswetgeving te bestrijden en de openbare orde te beschermen - te bereiken.

Verzoeker verwijst verder nog naar het “subsidiariteitsbeginsel” en licht toe dat de overheid inbreuken op de rechten van de burgers zoveel mogelijk dient te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken. De overheid dient evenwel steeds gebruik te maken van het bestaande juridische instrumentarium en verzoeker toont niet aan dat de toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet in casu niet de meest gepaste maatregel is om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de toegang tot het Rijk op duurzame wijze aan verzoeker zou worden ontzegd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de omstandigheid dat het vaststaat dat de relatie en de wettelijke samenwoning op basis waarvan een verblijfsmachtiging werd verleend, een einde heeft genomen, maakt verzoeker geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk of van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan. De gemachtigde van de minister heeft toepassing gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert in de bestreden beslissing op omstandige wijze hoe hij hiertoe gekomen is. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. De hiermee samenhangende schending van de overige door verzoeker ingeroepen bepalingen kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“D. Derde ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980

en het Zorgvuldigheid en Redelijkheidsbeginsel

1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot een bijzonder slordige aanvulling van een blijkbaar standaard Worddocument in schabouwelijk Nederlands dat bovendien bol staat met taalfouten¹⁶;

Dat het grootste deel van de bestreden beslissing zich beperkt tot formalismen en de literatuur van wetsartikelen alsook de verwijzing naar een zogenaamde eenzijdige stopzetting van de relatie op 15 juli 2006 en het politionele verslag van 23 juni 2008 waarvan de inhoud formeel wordt betwist;

Dat de kern van de beslissing zich beperkt als volgt:

Overwegende dat de genaamde I. H., geboren te Sumbawa op (...), onderdaan van Indonesië, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur. Overwegende dat betrokkene deze machtiging kreeg op basis van concubinaat.

Overwegende dat hij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, geldig tot 05-07-2008.

Overwegende dat op 15/07/2006 een eenzijdige stopzetting werd verklaard door de belgische partner van betrokkene.

Overwegende dat volgens het politionele verslag van 23/03/2008 beide partners verklaren geen relatie meer te hebben.

Overwegende dat volgens het politionele verslag van 23/06/2008 betrokkene zo snel als mogelijk wenst te verhuizen.

Voor die reden is de verlenging van het BIVR van I. H. geweigerd. "

Overwegende dat de bestreden beslissing op acht lijnen na volstrekt stereotiep, geijkt en formalistisch is, de acht lijnen bovendien aangetast door materiële vergissingen, waarover infra meer zodat de motivering niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat vertoger op datum van heden nog steeds een duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner en met deze samenwoont wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat een verwijzing naar een zogenaamde eenzijdige stopzetting op datum van 15 juni 2006 volstrekt in strijd is met de inhoud van het dossier daar waar op datum van 10 augustus 2006 en 14 juni 2007 vertoger zijn BIVR nog verlengd zag op basis van daadwerkelijke samenwoont;

Overwegende dat dan ook ten volle wordt aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande onzorgvuldigheid, bovendien in strijd met de feitevinding minstens in strijd met het redelijkheidbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van het correcte verhaal van vertoger maar spijkers op laag water zoekt, er zelfs niet voor terugdeinst interpretaties te geven aan verklaringen die niet overeenstemmen met de inhoud of de draagwijdte ervan;

3. Derde onderdeel: Schending van het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Overwegende dat supra ten volle en naar genoegen van Recht werd aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing manifest indruist tegen het dossier, de feitelijkheden en de realiteit te velde zodat minstens op deze grond de beslissing van de Minister als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat om dezelfde redenen kan worden weerhouden dat de beslissing werd genomen met schending van het beginsel van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat het middel gegrond is;"

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan nu blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze aanvecht in het verzoekschrift. Betreffende de materiële motiveringsplicht kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de omstandigheid dat er van een concubinaat geen sprake meer is en dat de voorwaarden op basis waarvan aan verzoeker een tijdelijk verblijf werd toegestaan, niet meer vervuld zijn. Er is geen sprake van een stereotiepe motivering. Nergens blijkt uit dat de beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Het politieverlag van 23 juni 2008 is duidelijk, er is geen sprake meer van een duurzame relatie.

3.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker de machtiging kreeg op basis van concubinaat maar dat op 15 juli 2006 een eenzijdige verklaring van stopzetting werd afgelegd door de partner van verzoeker en dat volgens het politieverlag van 23 juni 2008 beide partners verklaren geen relatie meer te hebben en verzoeker zo snel mogelijk wenst te verhuizen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat hij de inhoud van het politieverlag van 23 juni 2008, waarop de bestreden beslissing steunt, formeel betwist. Dit is echter een loutere bewering van verzoeker die hij niet verder uitwerkt. Verzoeker brengt geen gegevens bij dat hij op het moment van het politiebezoek wel nog een relatie had met zijn partner of dat zijn partner geen eenzijdige verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning heeft gedaan. Verzoeker kan een procedure starten waarin hij dit politieverlag van valsheid beticht. Het is niet aan de Raad om hierover uitspraak te doen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

3.3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat op basis van de stukken van het dossier op correcte wijze werd vastgesteld dat verzoeker en zijn partner geen relatie meer hebben. De omstandigheid dat verzoeker nog een verlenging van zijn verblijfsmachtiging kreeg, kan niet leiden tot de vaststelling dat artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast. Het bestuur diende immers, vooraleer een beroep te kunnen doen op deze wetsbepaling, een aantal gegevens te onderzoeken en diende in afwachting van de resultaten van deze onderzoeksverrichtingen de verblijfssituatie van verzoeker te respecteren.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Voor wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt onder punt 3.2.3. van dit arrest. Het tweede en het derde onderdeel van het derde middel zijn ongegrond.

Het enig middel is ongegrond in al zijn onderdelen.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.